

НАЈЛЕПШИ МИТОВИ И ЛЕГЕНДЕ

Препричала Стефанија Леонарди Хартли

Превела
Дијана Радиновић

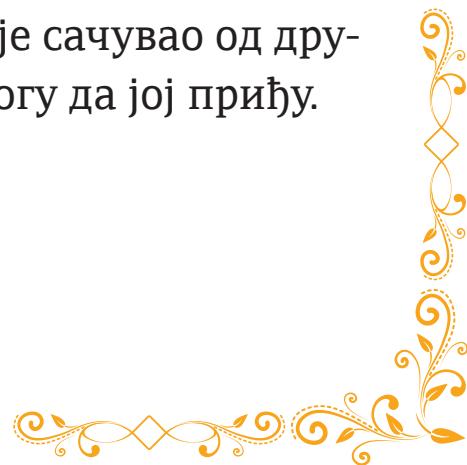

Мит о Атлантиди

Грчки мит

Илустровала Елиза Белоти

Једног дана млади **Аристотел** шетао је са својим учитељем **Платоном** улицама **Атине** у старој **Грчкој**. „Молим те, причај ми опет причу о **Атлантиди**“, замоли га он. „Добро, али после ћеш морати да ми кажеш шта си научио.“ Дечак се насмеши и узвикну: „Хоћу!“ **Платон** онда започе причу: „Некада давно код самог улаза у Средоземно море...“ „Код Хераклових стубова!“, прекину га ђак. „Тачно, дечаче. Дакле, иза **Хераклових** стубова било је једно острво велико попут Либије и Мале Азије заједно, пуно шуме и драгог камења. Припадало је **Посејдону**, богу мора, и на њему су живели мирни и срећни људи којима ништа није недостајало. Међу њима је била и једна лепа девојка по имену **Клито**. Чим ју је **Посејдон** угледао, сместа се заљубио у њу. А био је толико љубоморан да је око брда на којем је живела направио два прстена земље одвојена трима прстеновима мора, како би је сачувао од других просаца да не могу да јој приђу.

Напоследку се бог и његова вољена **Клито** венчаше и добише десеторо деце. **Посејдон** је сваком детету дао део острва, а најстаријег сина **Атланта** поставио је за владара. Из тог се разлога од тада острво називало **Атлантида**. У почетку су **Посејдонова** деца мудро владала **Атлантидом** и било је то златно доба, но како је време пролазило, ствари су почеле да се мењају. Становници богате и напредне **Атлантиде** се узохолише, па почеше да плове својим брзим бродовима преко океана као да је њихов и назваше га Атлантик у част свог краља. Понашали су се као да поседују цео свет, а како им њихово мало острво више није било довољно, почели су да нападају бројне земље и народе, од **Египта** до **Италије**.

Убрзо су освојили силно царство које је обухватало огромне територије **Африке** и **Европе**. Заслепљени похлепом, владари **Атлантиде** намерили су се на **Атину**, која је била најбогатији и најмоћнији град **Грчке**. Али Атињани су им одолевали бранећи се храбро и одлучно. После многих тешких битака Атлантиђани су били на корак од тога да их савладају, али Атињани су се тад за помоћ обратили богу мора: **Посејдоне**, одбрани нас од освајача! Очајничка молба невиних Атињана стигла је до **Посејдоновог** царства у морским дубинама. Бог виде шта раде његови потомци и силно се разгневи. 'Превршили сте сваку меру!', повикао је у бесу.

Затим је сачекао да се сви њихови бродови врате на **Атлантиду** натоварени ратним пленом, а онда је стао да удара ногом по земљи и трозупцем бурка море. Од тога настаде страшан земљотрес и **Атлантида** заувек потону на дно океана. За свега један дан највећа светска сила нестала је нетрагом.“

„Сад ми реци, дечаче, шта си
научио из ове приче?“
Аристотел без оклевања одговори:

**„Ко се дрзне и узнесе,
сигурно ће некад пасти!
Гордост несрећу донесе,
охолост те упропасти!“**

Седам звезда

Јужноамерички миш

Илустровала Франческа де Лука

Били једном сељак и сељанка који су имали седморо деце и живели у тешком сиромаштву. Једном ударила тешка суша, месецима ни кап кише није пала. Све им се жито осуши, па нису имали чиме да прехране децу. „Мама, гладни смо!“, заку- каше деца кад им је мајка на сто изнела шаку печеног семења.

Она им на то рече:

**„Још мало ће киша ударити,
па ће хране у обиљу бити!“**

Једне ноћи деца поново пођоше гладна у кре- вет, а стомаци су им тако крчали да ниједно није могло да заспи.

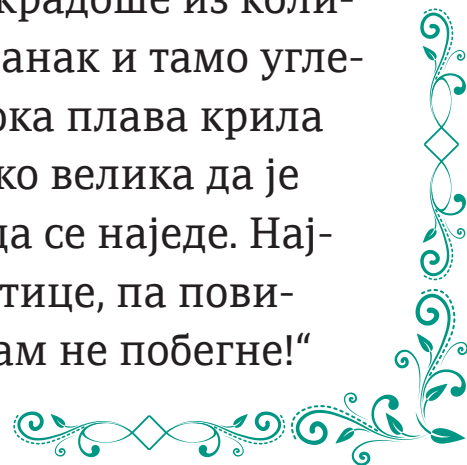
Најстарије дете предложи:

„Ај да рибу уловимо, или зеца, шта се нађе,
па доручак да спремимо – ништа неће бити слађе!“

Остала деца одушевљено одвратише:

„Спресићемо рибу масну или неку патку сласну!
Онда ћемо лепо сести и добро се сви најести!“

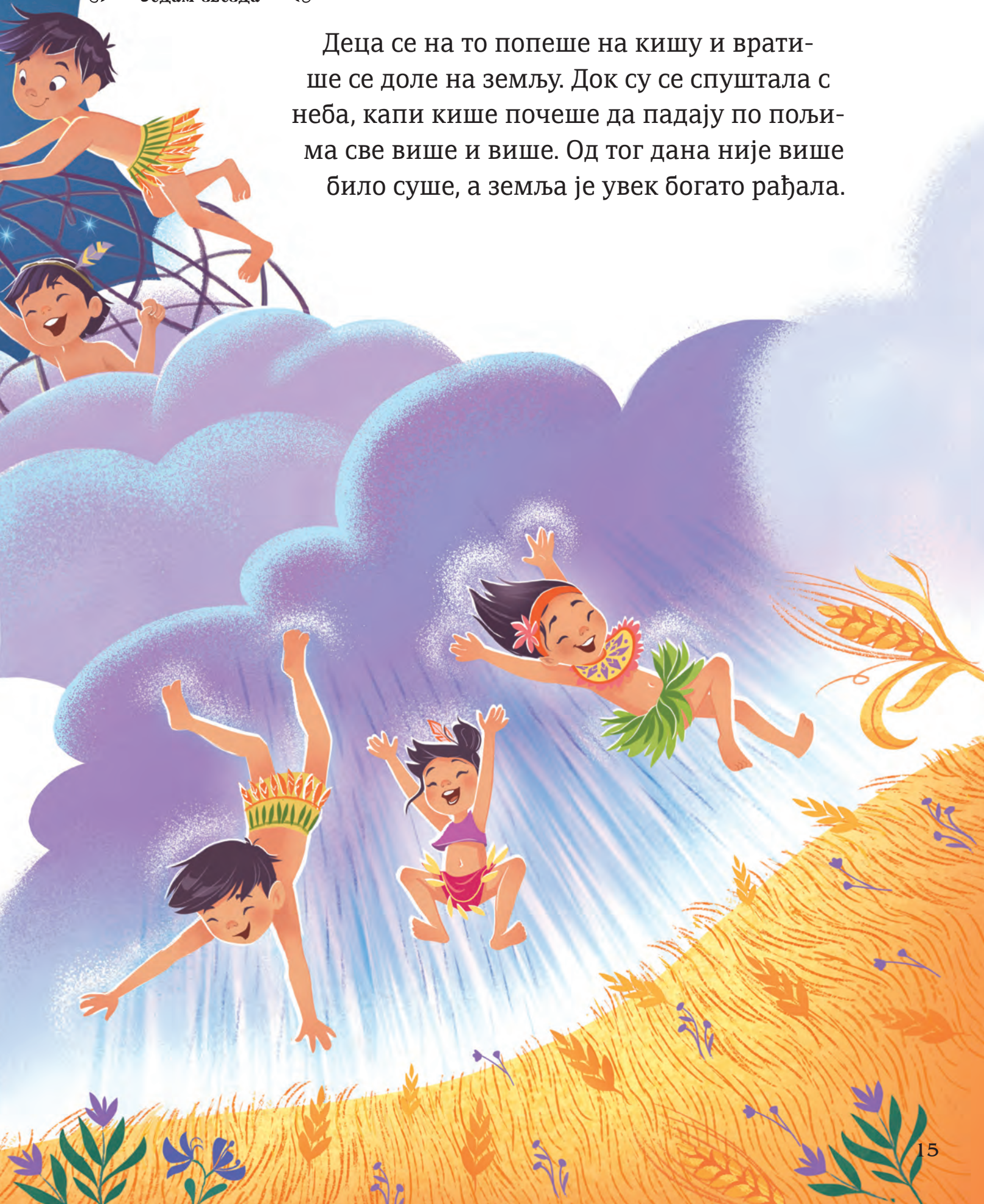
Пазећи да не пробуде родитеље, деца се искрадоше из колибе и пођоше у шуму. Избише на неки пропланак и тамо угледаше једну прелепу птицу. Имала је широка плава крила прошарана златним пегама и била је тако велика да је цела њихова породица могла од ње лепо да се наједе. Најстарије дете сместа баци мрежу преко птице, па повика осталима: „Чврсто држите мрежу да нам не побегне!“

Птица на то замаха крилима и узлете, а деца су се тако јако држала за мрежу да су се и она узнела у небо заједно с њом. Птица је летела све више и више све док није стигла до звезда, које су се окупиле за раскошном трпезом. „Ходите, седите с нама да нешто поједете!“, позваше их звезде. Нису морали двапут да им кажу. Деца седоше за сто, па навалише на различне ђаконије и у сласт их поједоше. Целу су ноћ деца остала на небу и сијала као звезде. Сутрадан, кад је дошло време да се врате кући, она замолише облаке: „Молим вас, пошаљите кишу доле на Земљу!“ „Ево вам кише. Носите је!“, одвратише облаци.

Деца се на то попеше на кишу и вратише се доле на земљу. Док су се спуштала с неба, капи кише почеше да падају по пољима све више и више. Од тог дана није више било суше, а земља је увек богато рађала.

Кухалан и вештица Мал

Ирска лејенда

Илустровао Лука Поли

An illustration of a man with a large, dark brown feathered headdress and a brown beard, wearing a green tunic with a blue patterned collar. He is looking down at a woman's hand reaching out from above. The hand is wearing a blue patterned bracelet. The background features stylized blue clouds and waves.

Храбри ратник **Кухалан**, заштитник **Улстера**, био је син **Луга**, бога светлости, и **Децине**, прелепе принцезе. Иако није био много висок, био је изузетно снажан и врло спретан и окретан по стењу. Његове вештине биле су чувене међу Ирцима, који су по њему назвали литице и стене дуж обала њиховог острва. **Кухалан** је био веома наочит и није било жене у Ирској која није била бар малчице заљубљена у њега. Чак су и вештице биле занете његовом лепотом, а једна с дугом риђом косом која се звала **Мал од Малбеја** била је толико опчињена њиме да га је даноноћно свуд пратила у стопу и није га испуштала из вида.

Али **Кухалан** је био прави ратник и љубав га нимало није занимала. Дане је проводио у борби с неманима и непријатељима, а кад би имао мало слободног времена, волео је да обилази ковачнице у потрази за оштрим мачем и сјајним шлемом. Међутим, куд год да је ишао, **Мал** га је пратила као сенка, што га је врло једило.

Кухалан је био хладан према њој и зазирао је од ње, али вештица није одустајала, већ га је упорно пратила по целој **Ирској**. Једног дана док је **Мал** по обичају јурила за њим, **Кухалан** стиже до **Морских литица**. Овог пута сироти младић није имао куд да побегне: нашао се на литици окруженој морем са три стране, а са четврте је стајала **Мал**. Вештица повика.

„Немаш више куд да бежиш, у загрљај дођи мени, дубоко и хладно море под тобом се ваља, пѣни.“

Али **Кухалан** беше јунак без премца и није признавао пораз. Он се окрену ка мору и скочи даље но што је ико икад скочио откад је света и века. У трен ока се нађе на једном острвцу километрима удаљеном од обале.

„Хоћеш рат – добићеш рат!“, прогунђа вештица. Она рашири руке и разви плашт, па пусти да је ветар однесе преко мора до оног острвца.

